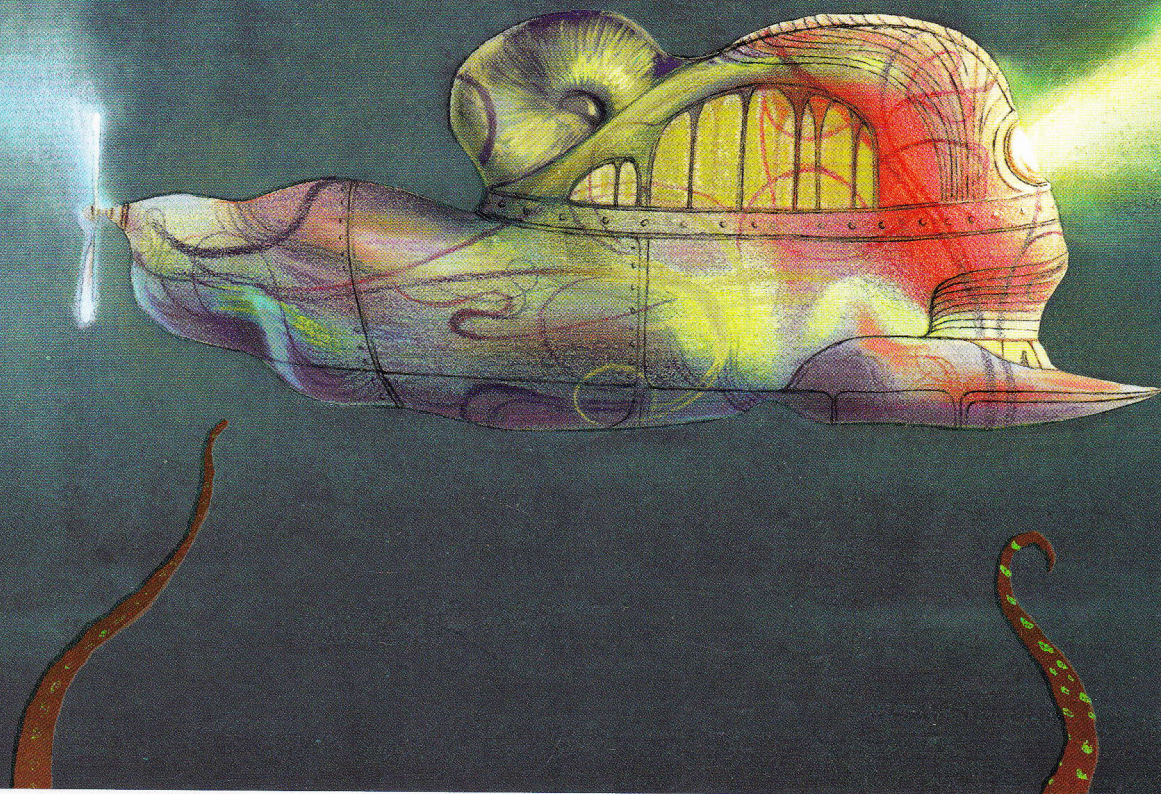

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

Căpitanul Nemo

REPOVESTIRE DE

DAVE EGGERS

SAVE
THE
STORY

CURTEA VECHÉ

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Căpitanul Nemo

Traducere din engleză de
MIHNEA GAFIȚA

CURTEA VECHÉ

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Unu

Libris .RO

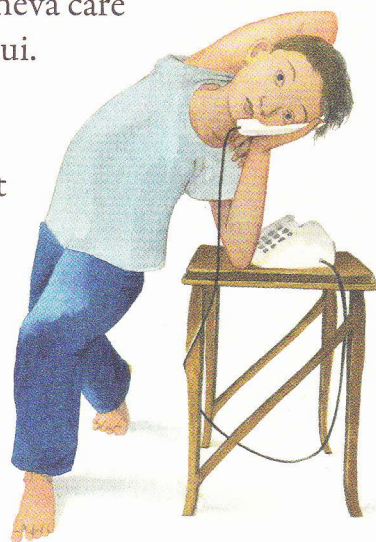
Respect pentru oameni și cărți

Numele meu e Consuelo. Probabil c-ați auzit câte ceva din ce ni s-a întâmplat mie și celorlalți de pe vaporul botezat „Abraham Lincoln“. Mă rog, nu știu ce-ați auzit, dar precis că este, în linii mari, complet greșit. O să vă spun eu adevărul.

S-a întâmplat vara trecută, când aveam paisprezece ani. Unchiul meu, Pierre Arronax, e francez și a călătorit mai peste tot. Este cunoscut ca oceanograf, ceea ce înseamnă, în esență, că poate merge unde vrea el și că poate face tot ce vrea el, atâta timp cât e vorba de ceva ce e sub apă. Dacă vrea să arunce o privire într-o epavă oarecare de acum două mii de ani, poate face lucrul ăsta. Dacă vrea să vadă cât de adâncă e Groapa Marianelor, poate face și asta. Dacă vrea să învețe cum să vorbească balenelor ucigașe, se va găsi cineva care să-l plătească să încerce. Nu e rea slujba lui.

Anul trecut, m-a sunat să mă întrebe ce fac în vacanța de vară. I-am spus că nu știu sigur. Că urma, probabil, să capăt o slujbă la magazinul universal din oraș,

la împachetat produse, dar că nimic nu era bătut în cuie. Locuiesc în Nebraska, într-o zonă căreia i se spune Pustietatea, dar, cu toate că denumirea sună fascinant și chiar primejdios, este oricum, numai așa nu este. Probabil că e cel mai plictisitor loc din lume. Aveam eu, așa, un sentiment că unchiul Pierre vrea să-mi propună ceva ce m-ar fi scos din orașul meu amărât măcar o vreme, drept pentru care i-am răspuns că eram liber.

— Auzi, mi-a spus el, am nevoie de un asistent care să vină cu mine într-o călătorie. Câteva nave au fost scufundate de ceva ce pare să fie o creatură marină uriașă, mult mai puternică decât oricare alta înregistrată până acum de-a lungul istoriei — și m-am gândit să cercetăm, să vedem despre ce e vorba. Vrei să vii cu mine?

Mi-am făcut bagajele în grabă.

M-am urcat în trenul care mergea de la Omaha la New York, pe urmă într-un taxi cu care am trecut peste podul Brooklyn. Când am ajuns la cheiul unde urma să-l întâlnesc pe unchiul Pierre, un grup de vreo zece oameni încărcau de zor vaporul „Abraham Lincoln“, o corcitură între un pescador și un distrugător militar cine știe de care. Era echipat cu zece aruncătoare de harpon mari ca niște tunuri, cu hectare întregi de plase având rezistența celor

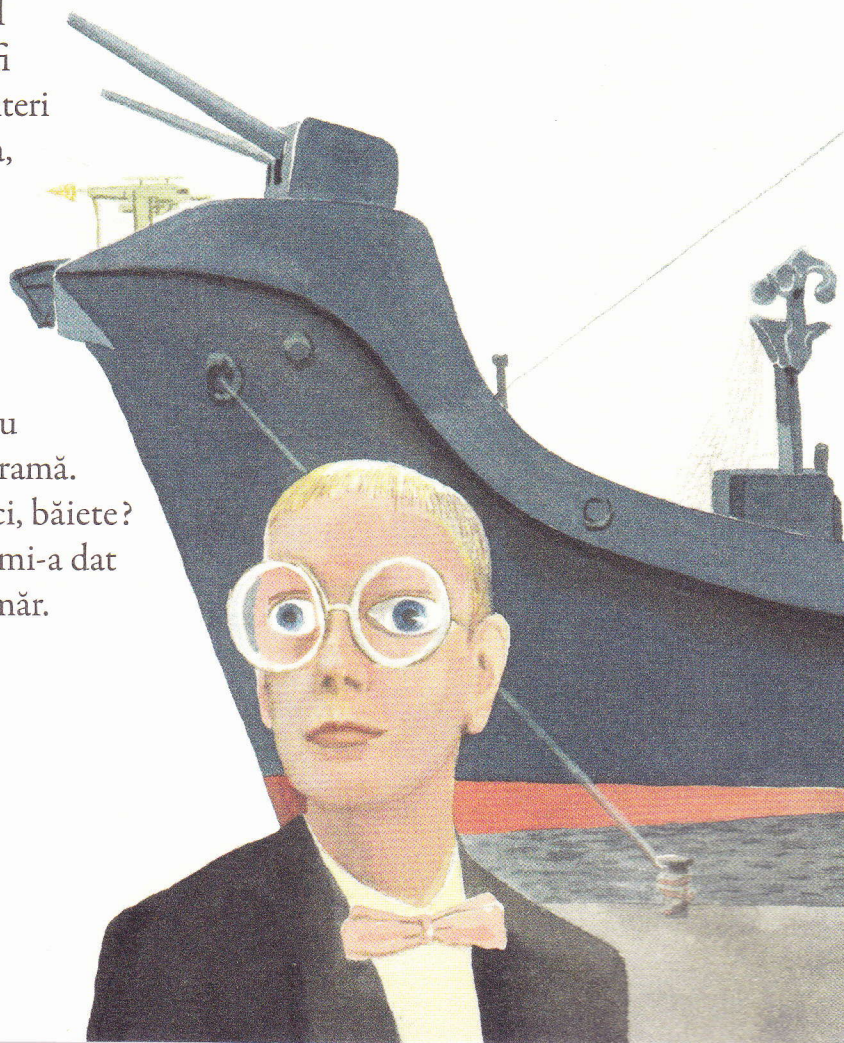
industriale, cu o sumedenie de arme de calibru mai mic și tunuri de artilerie, plus șase tuburi pentru lansarea torpilelor. Era un vas construit ca să lupte cu oricine și cu orice.

— Hai, să trăiești! a zis o voce.

M-am uitat în sus. I-aș fi recunoscut accentul de franțuz oriunde și oricând — era chiar unchiul Pierre. Trecuse un an de când îl văzusem ultima oară și avea o cicatrice nouă. De fiecare dată avea câte o cicatrice nouă. Pe asta de-acum o avea pe ceafă, unde, așa mi-a spus, îl plesnise cu coada o pisică-de-mare. Dacă l-ar fi

atins și cu vârful acelei cozi, l-ar fi omorât. Altminteri avea, chiar și așa, un aer de profesor — ba chiar unul delicat. Era înalt, subțire și purta ochelari cu sârme în loc de ramă.

— Ce mai faci, băiete? m-a întrebat și mi-a dat un ghiont în umăr.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

